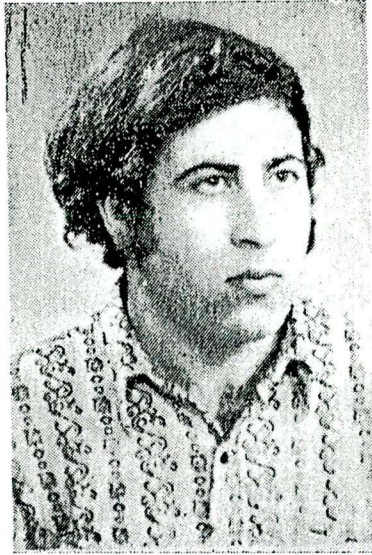

אלוס, משה

משה, בן מרגלית ואליהו, נולד ביום ט"ז באייר תשי"א (22.5.1951) בחדרה. זמן קצר לפני שנולד, עלו הוריו ארצה מעיראק ולאחר לידתו השתקעו בירושלים. הוא למד בבית הספר-היסודי "יפה נוף" ובבית החינוך התיכון "עירוני ג'", שניהם בירושלים. משה היה בחור גבוה ורחב כתפיים אך נהג להצניע עצמו ולהתחבא מאחורי חיוך שקט של טוב לב. הוא נהג למעט בדיבור והקפיד שלא לחשוף עצמו בפני הבריות, אולם כל מעלותיו נתגלו במעשים שעשה ורק מי שהכירו זמן ארוך יכול היה לעמוד על סגולותיו. אף-על-פי כן, לא היה מבודד בכיתתו; נהפוך הוא – חבריו ומוריו אהבוהו וכבדו אותו. משה אהב בני אדם, הביין לנפשם ונהג-סלחנות וסבלנות לגבי חולשותיהם. סובלנות זו, הייתה רבה כל-כך עד שבגללה היו חברים שכינו אותו "האדיש". בשיחות רעים ובשיחות בכיתה כמעט לא דיבר, אך משפתח פיו היתה כל מלה שהשמיע שקולה ומחושבת ותמיד היו טעם ותוכן בדבריו. הוא היה תלמיד חרוץ ושקדן וכשלמד, היתה בו שאיפה עזה להצליח אלא שהוא הסתיר אותה ואף הצניע את הישגיו המרשימים בלימודים בבית-הספר. הוא הקפיד מאוד עם עצמו ואת כל מעשיו, גם הפשוטים והיומיומיים ביותר, עשה במחשבה, בתבונה ובשיקול-דעת. כאשר גמר אומר לעשות דבר – עשה אותו בשלמות עד תום. הוא היה שקוע בעולמו שלו ואהב להסתגר בחדרו עם תקליטיו ועם ספריו. שעות ארוכות היה יושב ומאזין למוסיקה או קורא בספרים האהובים עליו, ואף-על-פי-כן, התבלט בחברה ואיש לא רצה ואף לא יכול להתעלם ממנו. הוא אהב את הבריות סביבו בדרכו השקטה, הנחבאת אל הכלים, וקיים יחסי חברות יפים, ללא הצהרות וללא חלוקת מחמאות קולנית. קשה היה להתקרב אליו, אך אלה שזכו להכירו מקרוב יצרו אתו קשרים חזקים ולבביים. מעולם ומתוך עיקרון לא השתמש במלות גנאי. ולא בא בטרוניה על אדם אן על מעשיו. גם בנסיבות שראה צורך למתוח ביקורת על אדם או על קבוצה, אמר את אשר בפיו בשקט, כשהוא מציג עובדות מבוססות להוכחת טענותיו ונוהג כבוד במבוקר. משה היה איש עקרונות ובעל ערכים; הוא האמין בצדקתם והיה נכון להילחם עליהם. כאשר החליט שעליו לנהל חיים עצמאיים, סירב בתוקף לקבל עזרה מן הבית ועמד כנגד כל הפיתויים. לפיכך היה המעבר לחיי הצבא קל לגביו והוא עמד בו ברצון ובלא לבטים רבים.

משה בן אליהו ומרגלית אלוס
הי"ד

נפל ברמת הגולן

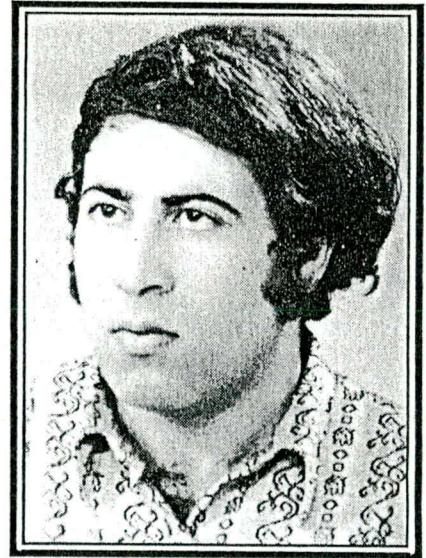
נולד : ט"ז אייר תשי"א (22.5.1951)
נפל : י"ט תשרי תשל"ד (15.10.1973)

נולד בחדרה. למד בביה"ס היסודי "יפה נוף" בירושלים וסיים את לימודיו התיכוניים בבית חינוך תיכון עירוני ג' (1969).
חוייל לצה"ל בשנת 1969, שירת בחיל השריון באזור הדרום ובסיני ושוחרר בדרגת רב"ט. תוך כדי שרותו הצבאי חלה ונותר בבית-חולים צבאי, אך לא גילה זאת להוריו כדי לא להדאיגם.
עם שחרורו מהצבא (1972), נרשם באוניברסיטה העברית בירושלים ולמד בחוגים לכלכלה ולמדעי המדינה. תוך כדי לימודיו החל לעבוד במחלקה הכלכלית בנציבות מס הכנסה.
למחרת פרוץ "מלחמת יום-הכיפורים", מיהר להתגייס לחיל השריון — חרף העובדה כי לא שובץ לשרות מילואים פעיל.
הוא נשלח לחזית הצפון כדי להדוף את צבא האויב שפלש לרמת-הגולן. השתתף בקרבות ההבקעה של מערך הכוחות הסורי במזרעת בית ג'אן.
נפל חלל כאשר נפגע בהפגזת האויב על מחלקתו.

"אין אומה בעולם נהרגת על קדושת שמו אלא ישראל".
(מדרש תנחומא, תצוה).

משה גויס לצה"ל במחצית אוגוסט 1969 והוצב לחיל השריון. אמנם מתמיד חלם על שירות בחיל הים, אך כשהדבר לא נסתייע בידו החליט לתת את כל אונו לחיל השריון. לאחר סיום הטירונות עבר קורס יסוד במקצועות השריון והשתלם כתותחן טנק "סנטוריון". לאחר שסיים את הקורס בהצלחה הוצב לאחת מיחידות השדה של החיל בסיני. על אף שהשתדל ככל יכולתו, לא ספקה אותו תקופת שירותו הצבאי. אך הוא לא התרשל בשירותו ומפקדיו זוכרים אותו כחייל מהימן שביצע את תפקידו ללא דופי. הידיעה שהוא משרת את מולדתו האהובה עליו הייתה בשבילו פיצוי לשעות הארוכות של אימונים ולתקופות הקשות של שירות בקווים הקדמיים בסיני. גם בהיותו בצבא לא רפו הקשרים ההדוקים שלו עם הבית. יתר על כן, הריחוק הפיזי מן הבית רק הגביר את האהבה, ההערצה והכבוד ההדדיים שרחשו בני המשפחה זה לזה. על דאגתו הכנה והמיוחדת של משה לבני משפחתו מעידה העובדה, שלמען הרחק דאגה מלבם העלים מהם את דבר הניתוח שנותח בתקופת שירותו.

לאחר ששוחרר מהשירות הסדיר החל משה לומד באוניברסיטה העברית, בחוגים לכלכלה ולמדע המדינה. נאמן להחלטתו לחיות בעצמאות ובאי-תלות, החל מיד גם לעבוד בנציבות מס' ההכנסה וכך הצליח גם לפרנס את עצמו. תוכניות רבות היו לו לעתיד, אך עוד בטרם שובץ ביחידת מילואים, פרצה מלחמת יום הכיפורים וקטעה את כל התוכניות. כשפרצה המלחמה, התייצב משה בנקודת האיסוף של עוצבת שריון, בלי שיקרא להתגייס. הוא השתתף בקרבות הבלימה ברמת הגולן ובקרבות ההבקעה של המערך הסורי בגזרת מזרעת בית ג'אן. ביום י"ט בתשרי תשל"ד (15.10.1973), נפגע ונהרג מפגיעה ישירה, כשהאויב הפגיו את כוחותינו. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בהר-הרצל. השאיר אחריו הורים ואח. לאחר נופלו הועלה לדרגת רב-טוראי.

ההבקעה הסורית בוצעה באיזור רפיד בשעות הלילה על-ידי הדיוויזיה הסורית ה-5. בשעה 08.00, בבוקר ה-7.10.73 – היום השני למלחמה, פתחו הסורים בהבקעה נוספת על דרך הנפט, לאחר שההבקעה הראשונה נתקלה בהתנגדות והפרעה עיקשת על דרך הנפט. על התקדמות הסורים מפיתחת רפיד צפונה על "דרך הנפט" ומערכה לרמת מגשימים, דווח על ידי מוצב א-116 הנצור שמוקם דרומית לגיוחדר ולדרך הנפט.

סיכום מצב של חטיבת "ברק"

סיכום המצב על ידי מח"ט ברק, י. בן-שהם: קו ההגנה בגזרה הדרומית נפרץ. מרבית החטיבה נשחקה. כל שנתר ממנה הוא כוח זעיר, (כוח צביקה), שלחם על דרך הנפט ובלם את מה שלבטח הינו המאמץ הסורי העיקרי. בנוסף נלכדו בתל פארס מספר טנקים.

באותו הזמן החלו להגיע לנאפח טנקים נוספים של כוחות המילואים שגויסו רק במשך השבת. טנקים ראשוניים אלה אורגנו לכוח שישלח כתגבורת לבלימת הסורים על דרך הנפט. כוח נוסף אחר, בן 6 טנקים נשלח לבלום התקדמות סורית על ציר מקביל לדרך הנפט, כדי למנוע אפשרות של איגוף כוח צביקה וכניסת הסורים לצומת נאפח.

כוח זה הותקף על ידי 80 טנקים שהיוו חלוץ של הדיוויזיה הסורית ה-1 שהוטלה למערכה בגזרת רפיד – חושניה, מתוך העתודה הסורית. לאחר

שהכוח הישראלי הקטן נשחק לחלוטין איגף הסורי את החסימה הישראלית (כוח צביקה) דרך הנפט ונע לעבר נאפח מעורפה. בשעה 30. בצהרי יום ראשון, עברו הטנקים הסוריים הראשונים ליד תל-אבו-חטור, במרחק כ-3 ק"מ מצומת נאפח ו-4 ק"מ מהמחנה.

הערכות להגנה על נאפח

כאן פקד מפקד החזית, רפול, על מח"ט "ברק" לסגת לאורך "דרך הנפט" אל נאפח ולארגנה. רפול עצמו עזב את נאפח רק כאשר טנקים סו החלו לעלות על הגדרות של המחנה. הוא מיק החפ"ק על הכביש במרחק, כ-5 ק"מ מנאפח, המשיך את ניהול קרבות הבלימה לאורך כלו

בבוקר ה-7.10.73 הצטרפה ל"כוח צביקה" ש"דרך הנפט" פלוגת טנקים בפיקודו של הסמו ישראל, שהגיעה מנאפח. תחילה עלו לעמדות במרחק של כ-2 ק"מ מהמקום בו נפצע צביקו בלילה. אחר כך נעו קדימה לחושניה. לאחר זי הטנקים הסוריים, החל הכוח הישראלי לפגוע בחטיבת השריון 51 הסורית שנעה מולם כרא החוד של הכוח הסורי הפורץ על דרך הנפט. הסורי נבלם עם עשרות טנקים פגועים והכוח הישראלי התקדם. הכוח הישראלי ניצל את ההתקדמות האויב כדי לתדלק ולחמש לפני ההקרב. הדרגים שהגיעו מאחור איפשרו לכוח להצטייד. לאחר מכן, נערך הכוח לתנועת תקי בכיוון חושניה.

המשקפת של אבא

בזמן המלחמה, שימש סגן בועז תמיר כסמ"פ בפלוגה ג', אשר ניהלה קרבות קשים ואכזריים באחד הקרבות שהתנהלו ביום הראשון למלחמה ליד ג'וחאר, חטף הטנק של בועז פניו ישירה ורסיסים פגעו בפניו. אחד הרסיסים נעצר במשקפת ומנע פגיעה מסוכנת בעינו. יו מאוחר, כאשר חולץ ופונה לבית החולים, ביקש שישמרו עבורו את המשקפת כמוזכרת. כשהו הבייתה הופתע למצוא אותה שם. אביו העמיד אותו על טעותו: זו היתה המשקפת של הא שפצע בצורה דומה במלחמת ששת הימים, בה שירת כמג"ד שריון.

רביטוראי
משה אלום
בן מרגלית ואליהו
נולד 22.5.51
נפל 15.10.73